

Z OBDOBÍ HOSTA DO DOMU

PROB. IN CLA. M. BOMB.

SMÍCH

Jeden pták dnes v stromech seděl,
lidem zlým se šťastně smál,
plášť měl utkán z jarních neděl
ještě líp než letní král.

5 U vodičky děvče milé
bílé prádlo věsilo,
bílé prádlo nerozvilé
na šňurách se rozvilo.

10 Od vod vlály bílé růže,
pták se v květy tiše smál.
S ním, jež nikdo nepřemůže,
dlouho jsem se načecal . . .

TŘI POUTNÍCI

Zastavil jsem se já
a pode mnou stanula zem,
jen nebe jde stále dál
a toho už nedojdem.

POSLEDNÍ KVĚTY

Poslední jabloň v zahradě
dnes ráno odkvetla.
Bělouňka peří odlétla
ze světla do světla;
5 strom sepjál ruce a šťastně si vzdych,
v zelené trávě bělal se smích,
že dneska ráno
nezbylo nic už, co nerozdáno.

LOUČENÍ

Aby se cesta má nerozcházela,
budu se muset rozejít s mnohými,
s mnohými dobrými
lidmi.

- 5 Loučení, loučení nenávratné!
Sekyrka krvavá stromeček zatne.
Těžko je drvaři; kořeny v zemi
zůstanou navždy a neoněmí.
Dceruška večer nad nimi vzdychá.
- 10 Přec musím a musím odejít zticha,
byť srdce mé stálo samo jak Bůh:
aby má cestička bílá
se na černé střepiny nerozdrobila,
abych tam v dáli pro tisíc vlastních svých ztrát
- 15 dovedl člověka najít a milovat.

VOJÁČKU NA PŘEDNÍ STRÁŽI!

Vojáčku na přední stráži,
máš pušku i srdce
a proto zemřeš.

Vojáčku na přední stráži,
5 máš víru i děti
a proto živ budeš na věky.

DEŠTIVÝ DEN

Když tak prší jako dnes,
na dělníky myslím v předměstích,
na vysutých lešeních hledám provlhlý smích
a cihly vidím, které jak červené květy jdou
5 houpavě z rukou do rukou,
až se z nich vystaví dům bílý jak růžový keř.

Když tak prší jako dnes
a poledne těžké je jak promoklý plášť,
s ženami vašimi za vámi jdu,
10 v uzlíčku nesu vám něco k obědu
a v očích nesu vám klid.
Opodál sednu a hledím, jak jíte,
v Boha věřím, že se dosytíte,
a říci vám chci, že Mařka dnes už je zdravá
15 a Frantík že dostal první svůj plat,
že petrolej dnes jsme dostali koupit
a že chvílečku budeme svítit, než půjdeme spát.

NEDĚLE

Nejdříve se otevřely oči žen
a potom se okna do nebes otevřela.
Každý si řekl: »Dnes je neděle.«
A modlitbičkou nesměle
5 setřel si s čela
šest vrásek.

V poledne byli všichni už krásní,
nebe si stouplo a lidé si klekli,
aby líp slyšeli, až zvony zazní
10 a ze země na nebe vzletí.
Po obědě
na procházku šly maminky, tatínci, děti.
Jen jeden chlapec zůstal doma,
na ulic díval se, na housle hrál,
15 jako by zvonů se zachytil.

Večer ztratila panenka kvítko
a já jsem je zved.
Se třemi slovy jsem vrátil je zpět.
Tráva se s hvězdami políbila.
20 Můj milý! Má milá!

Noc nejdřív zavřela okna
a potom oči žen.
Všechno se zavřelo jak poklad do truhly dubové.
Nebesa na šest západů zamknuli obrové.
25 Jen lidská srdce zůstala otevřená
a v každém z nich na dně ležel stříbrný klíč.

POUTNÍK USÍNA

Byli ke mně dobří? Něco povídali.
Nejvíce se ale stále vyptávali
mimo jedné černooké. Stála u kamen,
krb jí leh si teplou září tiše do ramen.

5 Ta se na nic neptala,
možná byla ospalá.

Zítřka se velmi časně vzbudím,
v celém městě všichni ještě budou spát.
Jak bych měl budít prsy oddechujícím hrudím,
sejdu v širá pole tiše ze zahrad.

10 Sbohem nedám žádnému,
jenom zraku zlatému,
který, když kdekdo se tázal,
odpověď mi na rtech svázal
15 a šel s ní spát.

UKŘIŽOVANÁ

Kdybys byla aspoň plakala,
nebo zakřikla, nebo se zasmála, —
— ale ty jsi neřekla nic.
Ulice jen ti přetekla v klín
5 lhostejným dlážděním okolo domů mých vin.

V srdci tvém, v kavárně, k ránu, když svítá,
na tácku leží káva černá a nedopitá,
v chuchvalcích mračen lidé vše propili
a přece nebyli opilí.
10 Nechtěli se o to ani pokoušet,
protože dnes je jako včera
a včera už trvá deset let.

Viděl jsem nové oči se do mého života probíjet,
byly to tvoje:
15 omšelé rány,
tisíckrát polibky ukřižovány.

Pán Ježíš moh tenkrát říci »Žizním«,
kde ty jsi neřekla nic.

O ČISTA

- Zítřa asi
bude mít jitro lokty prošoupané jak u mého kabátu.
Však Pánbůh dá slunce naň v záplatu
a já přidám svoje vlající vlasy.
- 5 Děravou botou líp život teče!
O díрку víc, — o oko víc, —
zítřa už třeba nebudu mít nic,
co pak jen uvidím?
- Myslím, že večer bude jak bílý pes,
10 protože budu mít potřebu hladit.
Lehne si ke mně; za ním přiběhne les,
a všechny stromy z celé země
na slovo lehnou si ke mně.
A až vše to bude dokola,
15 srdce mé zavolá, zavolá.
- A přijde má milá,
kterou jsem ještě nikdy neviděl,
protože na mě dřív nemyslila.
- 20 Té noci mě pokřtí svěcenou krví
a řekne: »Jsi čistý!«

— PROROK

Lidé, lidé,
jak kamení ve světě ztracení,
království boží přichází na zemi
za vámi za všemi, za všemi,
5 čistě a prosté :
chleba a sůl.

Držte se srdce ! Bolí a roste,
do zítřků roste. Bude z něj stůl.
Ruce se nad ním podají,
10 Bůh prostře na něm ubrus bílý,
aby se ruce vždy políbily :
Ber a jez !

Lidé, lidé,
noc dnes se smolnými věnci přijde.
15 Město vyhoří v sirnatém plameni.
Zůstane jenom dláždění
— utvrdlý mozol.

Nebesa kleknou a políbí jej.
V chlévku kdes zrodí se člověk-dobroděj,
20 ó bratři !

D Í V K A

Jde ulicí
taková bílá blůza zářící
a modré oči.
Podivné oči! Po líci
5 sklouzly a jdou před ní pět kroků.
Hochu,
kdybys se dostal za jejich kruh,
přísámboh,
neviděla by, že ji líbáš.
10 Jenom by vzdychla,
a protože sukénka také má oči, —
tak na ně
by stydlivě přitiskla dlaně.

CHLAPEČ

Chodíš jako zmámený,
chlapče,
nevidíš na cestě kameny,
do nebe koukáš, — rudý jsi v líci,
5 oči ti doutnají pod zlatou kšticí
a ty ruce, ty ruce,
jako když se labuť rozletí,
hochu můj, co je ti?

Maminko,
10 veliký zázrak stal se na zemi.
Mám srdce — a srdce mé tluče,
mám oči — a oči mé vidí.

Věřím v Boha a v lidi.
Živote!

POŘÁD SI NA VÁS MYSLÍM...

Pořád si na vás myslím,
vy tichá neznámá,
jako by jedna řeka
už ležela za náma.

5 Šest hor a šest řek přejít
jsem ještě včera moh,
dnes v hlavě pohádek mých
vykvetl kříž a hloh.

10 A přece bych chtěl vám říci,
že na cestu se dám.
Před spaním přec jen věřím,
že dojdu ku hvězdám.

15 Kdybych tak hory přešel,
oh, byl bych tolik mlád,
snad nedoved bych ani
vám toto povídat:

že jaro bylo těžké,
mně bylo smutno v něm
jak lichváři, jenž sedí
20 sám se svým pokladem,

že chtěl bych všechno rozdat,
že chtěl bych všechno brát,
že chtěl bych, ženo, s tebou
v červnovou noc jít spát.

LÉTO

Až mě léto vzbudí
kdesi na horách, na začátku světa
krajícem chleba a hrncem mléka,
hoj, — srdce mě nepoleká,
5 třeba by zuřivě bilo v mou hruď
na poplach.

Řeknu si jenom: Ach!
A tak to řeknu, že bude nutno to zazpívat
na sedmero způsob, na celé ráno,
10 aby hory a lesy
přikývly, že dobře tak zazpíváno.

Můj bože, — to bude velké a slavné léto,
budu muset utéci někam samou radostí.
Panenko břízo, — modrou sukénku shoď,
15 prostři ji pod sebe, ať máme potok.
Nebe jím popluje jak veliká loď.
Vsednu a odjedu.
Sbohem!

V HOSPODĚ

Před bouří utekli
ke kartám, pivu, sprostácké řeči,
člověka ubili, — utekli do bezpečí
ošoupané karty, špinavé zlatky, hráči.

5   Srdce,
zde není místa k pláči,
jenom se dívej a oči nech vrůst
v smích sádelných rukou a buldočích úst,
aby — až blesk z nebe do toho praští,
10   ti ničeho z rumiska nebylo líto.

PROSBA

Slepé dobrého srdce,
svedené s cesty,
navštív ve snu
a řekni jim: — Vizte! —

5 — aby oni vzbudivše se
v dětinském údivu zašeptali:
Hle, — v tu stranu včera byl stín,
dnes je tu okno
a za ním kvete
10 ráno.

BÍLÉ NOCI

To budou bílé noci, na konci června
s měsíčkem, bochníčkem božího chleba.
Všechna okna budou otevřena,
za nimi budou spát lidé —
5 — stín a sen.

Sny potom snesou se s oken,
rovní bratři a sestry;
na náměstí,
na velkém měsíčním náměstí
10 si podají ruce.

V té chvíli se stíny na ložích pohnou,
uslyšíš šťastný, laskavý oddech
a nad horami začne svítat
po statisícáté
15 a po prvé.

D Ě Š Ť

Smutno je večer,
když žně jsou a prší.
Kdybys stál nad polem na návrší,
slyšel bys volat, že někdo se topí,
5 a hned by jsi běžel . . .

V pokoji zamčeném do kruhu města
víš jen, že zítra je cesta
a na cestu třeba je chléb.
Cesta je bílá jak ruka a velká jak kříž,
10 dojdeš-li, — políbíš.

Kdo srdce má mladé, loučí se rád,
myslí, že budou se po něm ptát.
Někdo dá radu, druhý dar,
třetí dá oboje.
15 Ale když prší, nechodí nikdo šťastnou cestu přát
a proto smutno je.

PARK

Jsem zelený šátek
a suším se na šnurách šedivých domů.
Chodívá ke mně moc lidí
a já jsem rád tomu,
5 alespoň každý z nich vidí
trávu, kvítka, pár stromů.
Jsem sice chud,
však ze všech stran jsem obejmut.
Báby a chůvy
10 mě nepomluví,
děti, bábovky v písku a lavečky v křoví
každý den mi ráno poví:
Parku, my tě máme rády,
to je dobře, že jsi tady!

15 A já si tu tiše ležím,
vždycky kousek slunce utrhnu si,
město ať si zarámusí,
já do nebe nepoběžím,
na to jsou stráně a lesy,
20 ty nebi se na paty věší,
já tu mám službu
říct: Dívenko, ty, co čteš knížečku v růžových deskách,
tak se smál,
když se za tebou ohlídal,
25 a ty, ženo, která jsi si trochu sedla,
myslím, abys se už zvedla.
Za chvíli je poledne, on bude mít hlad,
můžeš si mě dát
trochu do polévky, trochu do očí.

LOUČENÍ

Zelenou mezí se rozetnout dáme,
zelenou mezí v poli.

Nezabolí,
že ty jdeš nalevo, napravo já.

5 Tu, když se rozejdem,
oba dva budem s sebou mít nebe i zem
a budeme vědět já a ty,
že svět je přec jen kulatý,
že do roka jej obejdem.

10 V městě-li komu sbohem dám,
s tím víckrát už se neshledám.
Tam je moc hospod,
v každé se pije,
v každé je jinačí filosofie,
15 svět na věžích napchnutý trčí.

Strážník jej nepostrčí.

VEČER O ŽNÍCH

Dnes
jsme na tomto světě jen já a les.
Nebe a ostatní
uteklo na pole, tam, kde se žne,
5 schovat se pod sukně červené
dívenky jedné;
rty má jak krvavý srp,
od rána kosí a kosí
a ani neví, že všechno ji prosí.

10 Les zvečera po zlatém dni
je veliké lůžko svatební.
Ženich v něm pláče sám a sám:
Bože, proč taková byla,
že o svatbě ruce mi pokosila?

BÍLÉ DVĚŘE...

Bílé dvěře rozryté černými noži
Východ s krvavými rukama
Mládí
Před očima
5 Svět — Vánoční stromek.

Hodiny samoty
Zpřerážené, bez rukou, bez nohou
Přivřené mezi prudce zavřené dvěře
Těžké otcovské boty
10 Sbohem udeřené pěstí doprostřed obličeje
A ještě
Maminčin klín bílý jak noční košile.

Vyplakat, usnout, vzbudit se
Zvony.

ZLÝ VEČER

Některý den má děravou kapsu,
i slunce jí někdy protrousí,
a protože neumí chodit zpět,
tak jenom si zabručí pod vousy
5 a usne hned,
sotva si večer dá pod hlavu.

Tenkrát nám lidem je velmi těžko.
Chodíme,
mluvíme k černým stěnám.
10 Nevíte, čeho líto je nám?
My to pořád nevíme.
Všechno je tak hrozně němé,
ani usnout nemůžeme.
Jako by ze srdce andělé odletěli.
15 Vyčítavé oči měli.

OBLAKA

Oblaka bílá nebem jdou
jako dvě děti za sebou
v svátečních šatech.

5 Nestály tady
a přece někde se zastaví,
protože jistě někoho mají rády.

Potom si myslím na svoje ruce,
že mi pořád utíkají,
že by chtěly celý svět
10 za jeden den obletět
jak slunce a měsíc, největší nebeští ptáci.
Na pouť se dali
poutníci malí
obejmout svět.

15 A přec
někdy je smutno,
že není tu taková malá, zázračná věc,
vonící jako květ, jako klín bílá,
která by přece jen zastavila,
20 nad níž by moji poutníci
jak nad knížkou modlicí
klekli a modlili se.

U NÁS

U nás je zem
rovná jak stůl
pokrytý svátečním zeleným ubrusem.
Když chodím po ní,
5 tak to vždy voní
jak před obědem:
někdy polévkou, někdy medem
a někdy hladem.

Ale na to je tu mez, —
10 první balkon do nebes
zadarmo pro všechny lidi,
co vidí,
že slunce a země jsou milenci,
kteří se přece jen vezmou.

15 Na mezi
kdo miluje, nakonec zvítězí.
Svatba tu voní.
Znenadání
všichni budeme pozváni na ni,
20 mez, ty, já, mravenec,
všichni
živí.

CESTA NA PODZIM

Přes pole jde bílá cesta
— země má už bílé vlasy —
kroutila se kolem města,
byla tuze lenivá,
5 ale venku
je jak v luku tětíva,
lidi střílí do dálky.

Také já dnes chodil po ní,
protože na podzim větry honí
10 a podzim se musí proletět.
Tráva je letos na obě strany nabroušená.
Chodila po ní toužící žena,
hledala pod mezí skřivany.
Bože, —
15 našla tam nože,
co do nebe jak do chleba zajedou
a ukrojí krajíc.

Se mnou tam chodila,
byla to podivná žena,
20 říkala, že lidská ústa jsou rána
otevřená.

ZLÁ ULICE

Jde ulicí chlapec,
ale ulice dnes je stará a zle mu to odplácí.
Domy jsou v řadě vojáci,
mají v rukou hole
5 a bítí —
Najdou nejbělejší místa zad,
každý má oči padesát.
To je ulice,
to je město!
10 Pro bílou sněženku, chlapče, snes to!
Zlá chvíle má vždy vojáky, které komanduje.
Ale ještě něco tu je,
je tu slovíčko, mast na rány,
jeden domeček kvítím obsypaný,
15 maminko!

PODZIM

Padá, padá, padá
krev a zlato
na všechny cesty; co nevidět
zasypan bude celý svět.

- 5 Po polích chodím a ustrašen dívám se na to.
Vždyť zlato je tak těžké a krev je z ran,
každému, každému povídám;
neslyšíš, — země pod tou tíhou sténá,
možná do zítřka zemře udušená.
- 10 Ale nikdo mi nevěří,
neběží do zahrad, do polí,
zaprostit větry, břízy a topoly.
Kdyby je lidé políbili, jistě by se usmířily,
rázem
- 15 jen lehce by klekalo na zem
listí.

Dnes v noci
rozbiji okna v naší ulici,
rozbiji okna, já vím, já musím,
já jsem žhár a ruce mám hořící
5 a noc je dnes nahá,
rozjásaná,
z každého, kdo na ni sahá,
žert si tropí, že je pořád panna,
věncem hvězd ho bije do očí.
10 Počkej, — mládí s tebou zatočí,
to má dobré nohy a vysoko skáče,
shodí s okna všechny květináče,
oh, — ta bude ohromena,
hned za oknem je postel a na posteli žena,
15 až své srdce s křikem položím na ni
a všechny sny jí chytanou v dlani.
To bude ohňostrojek, — to bude plamen,
že hvězdy leknutím ustrnou v kámen
a budou těžké, těžké, hrozně těžké.
20 Noci, — hlava tě z nich rozbolí!
Jako do lůžka lehneš si do polí
a zavoláš den. —
Z hor přijde všecek orosen
a bude se smát,
25 až s tebe věnec hvězd bude strhávat,
a já se budu teprve smát tomu,
až ráno lukama poběžím domů.

ODPOLEDNE

Vždycky píši básně v noci,
dnes píši odpoledne ;
to proto, že jsem neklidný.
Prší,
5 slunce svítí,
a na komíny místo kouře sedla si duha.
To jsou tři věci,
obracím je na všechny strany.
Dohromady něco praví,
10 ale já jsem teď jaksi nechápavý.
Tak proto si to píši,
abych si to připomněl,
až v noci přijdu domů a rozsvítím lampu
a všechno bude růžové.

RANĚNÝ

Na zemi leží raněný,
u hlavy kvetou mu kameny
a rány, které přišly mezi ně,
jsou smutné a černé jako jeskyně.

5 Sem by měl přijít Mojžíš,
srdcem o skálu udeřit,
raněný by mohl pít
vodu živou.

VĚCI

V mém pokoji jsou věci,
s kterými jsem uzavřel přátelství.

Tyto tři židle, stůl a obrazy,
květiny vyrostlé na červených dlaních dělníků,

5 Pánbůh mi utrl a vložil jak do vázy
do mého pokoje.

Když někdy bezradně úzko je,
jako by všichni lidé umřeli na naší zemi

a nažloutlí mrtví jen chodili ulicemi,

10 tu u mě stanou se divoucí divy.

Věci v mém pokoji jsou jediní živí,
protože promluví *lidským* hlasem :

Hochu, my ti věříme!

Z I M A

Říkám vám, že zima není žádný stařec
v kožichu, s dřevěnou nůši,
naopak je to polonahá dívenka,
která si v šestém poschodí promoklé střeвиčky suší
5 nad zmodralým srdcem.

ROSTU JAKO BÍLÝ DEN...

Rostu jako bílý den,
co je celý vyslečen,
a mám jen jediný dům,
jediný červený dům,
5 ovinutý břechtanem těla,
a to je srdce.

Radosti ze života,
smíchu, hračko, dítě,
každé ráno políbí tě
10 doprostřed čela,
když se šploucháš v nebi,
v té vaně z modrého emailu,
v níž plave nejvzácnější mýdlo,
co vůní až zmate
15 a je celé zlaté
jako slunce.

Smutku,
už ležíš v mých dlaních, už tě mám,
s tebou a pro tebe dobývám
20 lásku na naší zemi.
Jak kladivo a dělník si věříme,
do práce spolu chodíme,
když sirény na nebe houkají,
a v lukách rostou květinčky potají
25 nám na pomoc.

NEMOCNICE

Nemocniční okna
všechna vedou do nebe
a za nimi, smutku, pro tebe
kvetou lidské oči
5 ve vyhublých květináčích.

To jsou naši nemocní,
co toužebně dívají se ven,
zdali už nepřichází svatý den
s bílými oblaky a ratolestmi zelenými.

10 Už od narození
žádný z nich není
zdravý.
Přišli sem za námi
se dvěma červenými ranami
15 uprostřed těla a uprostřed hlavy.

Pane lékaři,
sestupte s nebes tento smutný večer,
vložte jim na srdce svoji probodenou ruku
a do úst z chleba bílou hostii.
20 Oni zase ožijí
a budou přijímat život
jako ostatní květiny.

VEČEŘE

Ještě mi voní po tobě ruce,
lampa je třešně rozkvetlá,
na stole tančí.
Děvčátko, tak si na tebe myslím při večeři,
5 že tě sním s chlebem.

Tato chvíle je požehnaná,
ústa jsou červená slavobrána
se 32 bílými praporky.

Slečno, my vás vítáme,
10 že jste k nám přišla na visitaci,
my nejsme družičky, my jsme tuze nepokojní chlapci,
proběhněte se s námi
v krvi, poseté prvosenkami,
na louce, okolo srdce hospody veselé.
15 Pití platí se láskou,
spropitné hubičkami.

V NAŠÍ ULICI

V naší ulici bydlí smutek
a proto je ta ulice slepá
a proto, když dnes večer jdu domů,
stojím pořád na jednom místě.

5 Kdybych byl na konci dědiny,
tak by mi vyrostly na těle květiny,
ale toto je kamenné dláždění
a roste na srdci.

10 Ještě se večer pomodlím:
Pánbůh s námi a zlé pryč,
smutku, dej mi nalézt klíč
od těchto věcí uražených,
od životů do nich uzamčených.

V L E S E

Stane se,
že se srdcem dojdeš ještě dnes
k modrému měsíci a v zelený les
z černého města.

5   Neposkvrněná cesta
po mechu klusá jak oslíček šedivý,
člověka veze a ten se podiví,
když království boží na zemi
jej uvítá ratolestmi a jedlovými větvemi,
10   jako by vjížděl do Jerusáléma
spasit svět na věky.

Ale stane se,
že nesvlékneš těžký kabát na kraji tančící paseky,
a černý kabát má kapsy ještě černější.
15   Najdeš v nich drobinky, šesták a nakonec
vytáhneš stromům a nebi podivnou věc:
klíč.

Modrý měsíc a zelený les
hodí se lidem, ptákům i Pánubohu,
20   ale tento studený klíč
jen k jedněm zamčeným dveřím
na začouzené periferii,
Smíchov,
Celná
25   IO.

Ježíši Kriste,
i my slavíme zmrtvýchvstání
s železnou ránou v živé dlani!

HOST DO DOMU

Rozsvícená okna,
zazpívejte průhlednou písničku
a ty, můj kamenný chodníčku,
opři se o mne, ať jdeme dva
5 na pout k Svatému Světu.

Po krajích bílé silnice
proceství zelených svící hoří,
oči si s ptáky pohovoří,
a kdyby láska nebolela ze všeho nejvíce,
10 tak všechny červené rány
dobrýma rukama byly by pochovány.

Slunce, zlatý zvon na modré věži,
zvoní pro lidi jako pro květiny,
chlapec, dřív než je spasen, nese veselé noviny,
15 protože i on se narodil,
a o smutných večerech po klekání
v domečcích hledá nocleh a přivítání,
aby je mohl zvěstovati
nad večerí znavených lidí.

20 Hledáme
a nalézáme,
tlučeme
a otvíráte.

Host do domu
25 a ještě někdo.

VELIKONOCE

Listonoš krásný jak evangelista
přinesl mi radostné poselství.

Bílí beránci po nebi běží,
bílé psaní na stole leží.

5 Lidé zpívají Aleluja;
jistě stalo se něco slavného.

Zbožný a bdělý pastýři,
nesem vám noviny, poslouchejte!

10 »Můj milý příteli,
pozdravuje tě A. M. Piša.«

V NEDĚLI ODPOLEDNE

Po skutečích jsme tě poznali,
květnová neděle.

Po nebi pluje vesele
písnička z harmoniky jako motýl tichý,
5 slunce vykoupilo všechny týdenní hříchy,
s modrého kříže do naší ulice sestoupilo
a v náruč cihlových domů hlavu svou položilo.

Protějšší dům
se proměnil v stůl
10 a kolem tohoto stolu
sešlo se 12 oken jako 12 apoštolů.
Říkají, že se mají rádi,
že jsou dobří kamarádi:
dědeček s dýmkou a čepicí,
15 kočka,
azalka v květináči
a ostatní
pijí, co hrdlo ráčí,
odpočínuté slunce ze skleněných džbánů.

20 Pro ušlé poutníky
je nedělní odpoledne zájezdní hostinec,
ale dychtivý mládenec
neodpočívá,
ten se jen dívá a dívá
25 do okna třináctého,
oblak bílý mu na pozdrav kývá z něho,

bílý oblak jako kostelík s modrými věžemi,
kostelík s modrými věžemi jako panenka s modrýma očima.

30

Všichni lidé nějak neděli světí.
Já učiním dobré předsevzetí:

Zamiluji se a budu slavný.

VEČER

Opuštěná žena může plakati,
ale opuštěný chlapec nikoli.
Neproplakaná bolest se nejvíce večer rozbolí
i láska,

5 když sedm hor si lehne mezi ni,
sedm hor z tvrdého kamení.

Mám dvě malá okna,
mám dvě velké oči,
ale psaní nemám žádné,
10 které by na můj stůl sneslo se v soumraku,
podobné bílému oblaku,
a řeklo:
Lidé se milují,
člověče!